

Elie Wiesel úr és az ? keresztje

2012 június 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Gyomaendr?dön éppen úgy kezd?dött a nap, mint máskor. Kapálgattak ez emberek, szépen haladt a sor, úgy t?nt, délutánra készen lesz a munka. Kövéren sütött a nap, és délután gyors zápor h?tötte le a zsiros fekete földet.

Aztán lecsapott a villám. Lapos, sárga sugárral támadt Gyomaendr?dre, és a kapálgató nép elsápadt, hogyne

sápadt volna el... Mert megérkezett, a hír, a borzalmas üzenet: Elie Wiesel visszaadta a nagykeresztjét.

Ostoba nép a gyomaendr?di, ne tagadjuk. Mint ahogyan ostoba a csongrádi, szekszárdi, dunaszerdahelyi, csíkszeredai magyar is, lássuk be. Csak azt firtatják a letaglózó híradás után, hogy ennek az Elie Wiesel nev? polgárnak, bármiféle náció gyermeke legyen is, egyáltalán kijár-e – szimbolikusan, meg ténylegesen is – a nagykereszt... Meg azt is kérdezik a kereszt nélküli létben az önmaguk létezéséért kitüntetlen magyarok – akinek a kérdését én, a nemzet legkisebb szolgája, hadd er?sítsem fel egy kissé –, hogy jó helyre adták-e azt a fránya plecsnit 2004-ben Gyurcsányék?

Nem adták, dehogyan adták. Elie Wiesel személyében valamiféle nemzetközi életérzést, örök tagadást díjaztak két magyarnyúzás között, nem a valódi életm?vet.

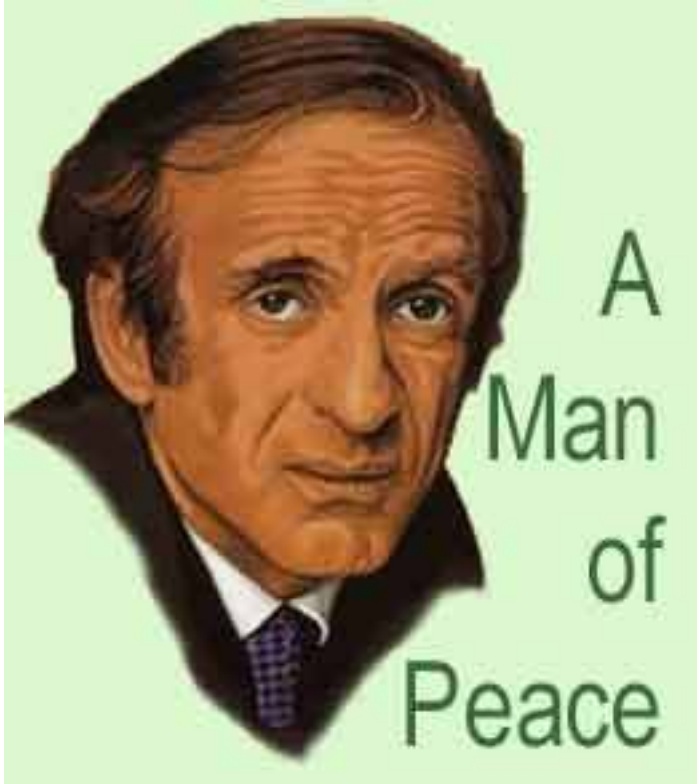
Tudom én jól, hogy az irodalmi Nobel-díj nagyon komoly dolog. Az ember hódolattal telik el, hálás szívvel rebeg köszönetet Teremt?jének, amikor kihirdetik az adott tárgyév gy?ztesét... Csakhogy az a baj azzal a fránya Nobel-díjjal, hogy az emberek egy dekával sem olvasnak többet a kitüntetett szer? nemzeti irodalmából. És – már megbocsásson a világ – az a pusztaság tény, hogy Elie Wiesel valamikor, Európa egy különösen elhanyagolt pillanatában megkaphatta ugyanazt az elismerést, amit Henryk Sienkiewicz és William Butler Yeats, még nem jogosít fel arra minket, hogy Wiesel úr nemzeti irodalmának a magyart nevezzük meg.

Öntsünk tiszta Wieselt a pohárba, és írjuk le ?szintén a következ?ket. Elie Wiesel soha a b?dös életben nem olvasott egy sort sem Nyir? Józseft?l. A rendszer mégis izgalomba jött. Aztán: Elie Wiesel, aki most korszer? európeér és fene nagy demokrata, egy kissé elkésett élete nagy sztorijával. Mert számoljunk csak utána: 1944 óta szinte nagyjából annyi esztendő telt el, mint 1848 és 1912 között. Márpedig az els? világháború el?estéjén hetvenkedni azzal, hogy valaki látta Görgei huszárjait, egyrészt idejétmúlt, másképp dögunalmas történet volt, ne tagadjuk.

Itt van nekünk Wiesel úr a maga dögunalmas, a múlt század közepén megesett történeteivel. Nekünk, a fiatal Magyarországnak – de csendben jelzem, már az apáink nemzedékének is – ez már történelem. Személyesen annyit mondhatok, hogy 1944-hez éppen annyi közöm van, mint mondjuk 1707-hez. Nem értjük, nem értékeljük, és

szomorúan mondom, alapvetően rettenetesen unjuk ezeket az egy kaptafás történeteket. Még szerencse, hogy a maga keresztjét nem a nemzeti oldaltól, hanem a párhuzamos igazságtól gúzsba kötött szocialista kormánytól kapta Elie Wiesel.

Így aztán a világ rendje helyreállt. Ez a derék ember visszaadott valamit, amit nem a magyar nemzet?l, hanem legközvetlenebb barátaitól nyert el. Nem történt semmi – így a következmény is semmis.

Gyomaendrődön meg tovább dagasztanak a pékek. Kellemetlen, de Magyarország holnap is Magyarország. Szegény Elie Wiesel...

Vajon nem tudja, hogy recseg-ropog minden körülöttük? Nem érzi, hogy a magyar irodalomtörténetben Nyír? József túléli ?t? Érteni vélem, hogy Elie Wiesel modern ember, akinek fáj minden európai modortalanság. De biztos ez? Nem lehet, hogy mi vagyunk az európaiak, és Elie Wiesel a modortalan?

A megfajtásig annyit irányzok el? a Magyar Hírlap olvasóinak, hogy forgassák haszonnal a klasszikus magyar irodalmat. Nyír? Józsefet is, aki semmilyen állami kitüntetést sem dobott vissza. Átkozott székely fajta. ?k ilyenek. Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
